

VAJTIMET

Jerusalemi – vejushë e vetmuar

1 O, sa i vetmuar është bërë qyteti, që më parë ishte plot njerëz! Dikur ishte i nderuar tek të gjitha kombet, kurse tani i ngjan vejushës së pambrojtur. Shiko, zonja që sundonte mbi shumë vende, tani si skllave duhet të bëjë punë të detyrueshme. ²Ajo qan e vajton tërë natën, lotët i rrjedhin nëpër faqe. Prej dashnorëve që dikur e donin, asnjëri nuk i afrohet për ta ngushëlluar. Të gjithë miqtë e saj i dolën të pabesë dhe i kthyen shpinën. ³Të dërrmuar nga jeta e rëndë dhe nga skllavëria, njerëzit e Judës i çuan në mërgim. I çuan të jetojnë në kombe të huaja, pa i gjetur një vend ku të ngulen. Të huajt i ndjekin, i sulmojnë mizorisht, i zënë ngushtë dhe i fusin në qorrsovak. ⁴Rrugët për në malin e Cionit janë të braktisura; ato vajtojnë, sepse nuk shkon më askush për të kreme. Portat e qytetit janë kthyer në gërmadha të shkreta, priftërinjtë e Tempullit psherëtinjë nga pikëllimi, vajzat që këndonin më parë atje, tani janë të trishtuara. Vetë Jerusalemi vuan nga torturat vdekjeprurëse. ⁵Armiqtë janë në kulmin e lumturisë; në fund ata e arritën atë që kërkonin. Zoti ia dërgoi këtë fatkeqësi qytetit si ndëshkim për mëkatet e tij të shumta. Armiku ia rrëmbeu fëmijët dhe i shpuri rob para tyre. ⁶Jerusalemi, qyteti i njohur, (si grua) e humbi shkëlqimin e tij; udhëheqësit e tij janë si drerë të uritur që nuk gjejnë askund kullotë dhe pa fuqi ikin më tej, sepse gjuetarët i ndjekin pas.

⁷Qyteti, (si grua) i mban mend thesaret e tij, që kishte qëmoti. Tani, në ditët e hallit të tij, kur kërkoj ndihmë gjithkund, ai e sheh se nuk i erdhi askush në ndihmë, kur ra populli i tij në duart e armikut. Kundërshtarët e tij rrinin pranë dhe qeshin me zemërligësi, kur u rrënua ai. ⁸Ai e ngarkoi veten me mëkat dhe e vuri veten në lojë. Kush e nderonte më parë, tani e përbuz, sepse e pa (si grua) lakuriq dhe pa mbrojtje. Ai vetë psherëtin dhe rënkoi nga turpi dhe i kthen fytyrën prapa. ⁹Me sjelljen e tij ai nuk mendonte se një ditë papastërtia do t'i dilte në dritë. Ai ka rënë shumë poshtë e nuk ka njeri që ta ngushëllojë. Ai tani (si grua) thërret: «O Zot, shikoje fatin tim të keq! Dëgjo se si mburren armiqtë!» ¹⁰Armiku shtriu dorën, e plaçkiti dhe ia mori thesarët. Ai duhej të rrinte pranë i hutuar, duke shikuar se si të huajt depërtuan deri në shenjtërore, të huajt, të cilëve Zoti ua kishte ndaluar të paraqiteshin në këtë vend së bashku me popullin e tij. ¹¹Të gjithë banorët e qytetit të Cionit rënkojnë; me dëshpërim kërkojnë ushqim. Ata japin stolitë e tyre për një copë bukë, që të mbeten gjallë. Me zë të lartë qyteti ankohet: «O Zot, më shiko. Shiko se si më përbuzin!»

¹²Të gjithë atyre që kalojnë pranë, si grua, ai u thotë duke thirrur: «Mos ju ndodhtë një gjë e tillë! Shikoni! Ku ka tortura si këto që duhet të duroj unë? Zoti më ka ngarkuar me to në ditën kur më gjeti zemërimi i tij. ¹³Nga lart ai dërgoi zjarr mbi mua që më tërboi dhe më mposhti. Ai e shtriu rrjetën e tij për të më zënë, vrapova dhe u rrëzova përtokë. Ai më mori në qafë dhe më bëri të vuaj përgjithmonë. ¹⁴Ai i mori të gjitha mëkatet e mia, i bëri si zgjedhë dhe ma vuri rreth qafës nën peshën e saj u rrëzova. Ai më dorëzoi tek armiqtë, të cilëve nuk mund t'u bëja ballë. ¹⁵Luftëtarëve të mi, që kisha pranë, u bëri shenjë të largoheshin dhe i shtyu tutje. Ai i mblodhi armiqtë kundër meje për t'i dërrmuar të rinjtë e mi. Ashtu siç shtypet rrushi në shtyrdhëse, ashtu bëri të shkelej populli i Judës. ¹⁶Prandaj nuk pushoj së qari dhe qaj me lot të hidhur. Nuk kam asnjëri që të më ngushëllojë, asnjëri që të më sjellë lehtësim. Fëmijët e mi nuk kanë më asnjë të ardhme, sepse armiqtë ishin tepër të fuqishëm.» ¹⁷Qyteti i Cionit shtrin duart duke u lutur, por nuk ka njeri që ta ngushëllojë. Zoti i thirri fqinjët e tij për ta zënë ngushtë Izraelin. Për ta, Jerusalemi është një qytet i cili mund të shihet vetëm me neveri.

¹⁸Zoti ka të drejtë kur më ndëshkon, sepse e kundërshtova fjalën e tij. Ju popuj të gjithë, dëgjoni vajtimin tim! Shikoni ç'po vuaj e çfarë po heq; vajzat e mia dhe bijtë e mi i kapën dhe i morën rob. ¹⁹Thirra dashnorët e dikurshëm, por ata të gjithë më lanë në baltë. Priftërinjtë dhe pleqtë e mi mjerisht vdiqën brenda qytetit, sepse nuk gjetën asgjëkund diçka për të ngrënë, sa për të mbajtur frymën gjallë. ²⁰O Zot, shiko sa e dëshpëruar jam, shiko si digjem përbrenda! Zemra ime më dridhet në kraharor – si mund të isha aq rebeluese? Përrjashta fëmijët m'i mori shpata, kurse brenda m'i rrëmbeu epidemia. ²¹Armiqtë e mi e dëgjuan rënkimin tim: «S'ka asnjëri që të më ngushëllojë!» Ata kanë dëgjuar për fatkeqësinë time dhe janë gëzuar, se e dërgove në ditën që kishe caktuar prej kohësh. U ndodhtë edhe atyre si mua! ²²Mendo pak për të gjitha mëkatet e tyre dhe kërkoju llogari, siç bëre me mua duke më dënuar për mosbindjen time. Ah, rënkimi im nuk merr fund, zemra ime është sëmure prej tij.»

Zoti erdhi si armik

2 Ah, zemërimi i Zotit rri mbi qytetin e Cionit, si një re e rëndë dhe e zezë. Jerusalemin, krenarinë e Izraelit, e ka rrëzuar nga qielli poshtë në tokë. Gjatë zemërimit të tij nuk mori parasysh se atje qëndronte stolia e këmbëve të tij. ²Asgjësoi pa mëshirë fshatrat dhe fushat e Izraelit. Në zemërimin e sipër i rrëzoi të gjitha qytetet e fortifikuara të Judës. Mbretërisë dhe princave të saj u përgatiti një fund të turpshëm. ³Kur u zemërua, shkatërroi gjithçka, me të cilën Izraeli ishte bërë i fortë dhe i fuqishëm. Në çastin kur erdhën armiqtë, ai na e tërhoqi dorën e tij mbrojtëse. Ai i vuri zjarrin Jerusalemit, një zjarr që përpiu gjithçka, në çdo anë. ⁴Si armik, ai e mbante harkun të tendosur, gati për të qëlluar me dorën e tij;

kështu, në lulen e moshës ai i vrau të rinjtë tanë, gëzimin e syve tanë. Si lumë zjarri e derdhi zemërimin e tij mbi Tempullin e Jerusalemit.

⁵Zoti na trajtoi si armiq dhe e shkatërroi mbarë Judën; pallatet e bukura i rrafshoi përtokë; kështjellat e forta i bëri gërmadha dhe Judën e ktheu në vend vaji e trishtimi. ⁶Ai e shkeli vendin e tij, që ishte bërë si kopsht i bukur, qytetin e tij, ku donte të banonte, vendin ku ne mundëm t'i afroheshim atij; popullin e tij e bëri t'i harronte ditët e festimit dhe të shtunat. Me zemërimin e tij të tmerrshëm dhe të zjarrtë ai braktisi mbretin dhe priftërinjtë. ⁷Nuk donte t'ia dinte për altarin e tij, kurse shenjtëroren e pa me neveri. Muret dhe kullat e qytetit të Cionit ia dorëzoi dhunës së armikut. Në Tempullin e tij brohoritën të huajt, ashtu siç brohorisnim më parë me rastin e të kremteve tona. ⁸Zoti kishte vendosur t'i rrëzonte muret e Jerusalemit. Ai donte t'i shkatërronte ato deri në themele, dhe nuk u tërhoq derisa i shkatërroi të gjitha. Bëri të vajtonin ledhe e mure, përtokë i rrafshoi si njërin dhe tjetrin. ⁹Portat janë hedhur përdhe dhe shulat u janë copëtuar. Mbreti dhe priftërinjtë janë në dhe të huaj; asnjë udhëzim nuk vjen më prej tyre. Madje as profetët nuk kanë asgjë për të thënë, sepse Zoti nuk u jep më asnjë porosi. ¹⁰Këshilltarët e Cionit janë ulur në tokë, rrinë të heshtur e vajtojnë; ata kanë mbuluar kokën me dhe dhe përparësen e vdekjes mbi këmbët kanë vënë. Vajzat e Jerusalemit varin kokat me dëshpërim.

¹¹Sytë e mi po verbohen nga lotët, nga brenda digjem e tërbohem, dhembja dhe dëshpërimi më shpërthejnë, sepse e pashë se si u rrënuar populli im. Fëmijët dhe foshnjat e pashë të treteshin, jashtë, në rrugët e qytetit. ¹²Të torturuar nga uria dhe etja, ata thërrisnin më zë të lartë dhe qepeshin pas nënave të tyre. Jashtë nëpër rrugët e qytetit, rrëzoheshin pa fuqi, si të plagosur, dhe jepnin shpirt në duart e nënave të tyre.

¹³O Jerusalem, ti qytet i dashur, nuk e di se ç'duhet të të them. Cili fat i ngjan fatit tënd, që të mund të ngushëlloj, o Jerusalem? Humbja jote është e pamatshme si deti! A mund të të shërojë ndokush? ¹⁴Ato që profetët panë për ty, ishin vetëm ëndrra të bukura. Ata nuk e zbuluan fajin tënd, ndryshe do të mund të ta kthenin fatin. Me fjalë të zbrazta profetike, ata të mashtruan dhe të çuan në rrugë të gabuar. ¹⁵Të gjithë ata që të kalojnë pranë, përplasnin duart nga shpirtligësia. Ata të përqeshin dhe tundin kokën për gërmadhen tënde, o Jerusalem: «Ky është qyteti me famë të madhe, kurora e bukurisë, gëzimi i botës?»

¹⁶Armiqtë e tu të vështrojnë me qesëndi, fërshëllejnë, hapin krejt gojën dhe tregojnë me kërcënim dhembët e tyre. «I kemi hequr qafe! – thonë. – Në fund erdhi dita që kemi pritur prej kohësh!» ¹⁷Zoti i ka zbatuar planet e tij, i ka realizuar kërcënimet e tij. Këtë ai e kishte shpallur prej kohësh dhe tani e ka shkatërruar pa mëshirë. Ai bëri të triumfonte fuqia e armiqve, u lejoi të gëzohen për fatkeqësinë tënde.

¹⁸O Jerusalem, le të ankohen muret e tua, le t'i thërrasin Zotit për ndihmë! Le të rrjedhin lotët e tu si përrenj, pa pushim, ditën e natën! Mos pusho asnjë çast, mos i lër sytë të thahen! ¹⁹Ngrihu natën vazhdimisht dhe drejtoja vajtimin tënd Zotit! Shko e kërko afrimin e tij, hape zemrën para Zotit! Zgjati duart e tua; lutju për fëmijët e tu, që rrëzohen përtokë nga uria, jashtë nëpër qoshet të rrugëve.

²⁰«Shiko, o Zot! Më shiko e mendohu, se kujt ia bën të gjitha këto! A duhet që nënat t'i hanë fëmijët e tyre, të vegjlit, për të cilët përkujdeseshin plot dashuri? A duhet të vriten priftërinjtë dhe profetët, madje edhe në shenjtëroren tënde? ²¹Fëmijë dhe pleq janë shtrirë përtokë në pluhurin e rrugëve; vajzat e mia dhe djemtë e mi janë bërë pre e shpatave. Ditën kur më goditi zemërimi yt, ti i ke masakruar pa mëshirë. ²²Të gjitha tmerret që ranë mbi mua; ti i ftove si në një festë. Ditën kur shpërtheu zemërimi yt, o Zot, askush nuk u kursye, askush nuk shpëtoi. Fëmijët që rrita dhe për të cilët përkujdesesha – armiku i shfarosi të gjithë.

Me gjithë hallin e madh ende ka shpresë

3 Unë jam njeriu që vuajti shumë nga goditjet e zemëruara të Zotit. ²Unë jam ai, të cilin Zoti e dëboi dhe e hodhi nga drita, në errësirën e thellë të natës. ³Grushti i tij më goditi vazhdimisht e pa pushim, ditën e natën. ⁴Ai bëri që të më prishej lëkura e mishi dhe të gjitha kockat m'i theu. ⁵Ai më ka rrethuar nga të gjitha anët; më ka futur mes hidhërimit e mundimit. ⁶Ai më bën të jetoj në errësirë, si ata që kanë vdekur prej kohësh. ⁷Ai më ka rrethuar me mur dhe më ka vënë në pranga; prej këtij burgu nuk mund të dal. ⁸Mund të thërras për ndihmë sa të dua – thirrja ime nuk shkon deri në veshin e tij. ⁹Ai ma ka zënë rrugën me gurë, kështu që vazhdimisht shkoj në rrugë të gabuar. ¹⁰Ai më pret si ariu, si luani që pret gjahun në pritën e tij. ¹¹Ai më rrëmbeu nga rruga dhe pastaj më rrahu me dru. ¹²Ai ka tendosur harkun dhe më ka vënë në shenjë me shigjetat e tij. ¹³Ai ka lëshuar shigjetë pas shigjete dhe me to më ka shpuar shpinën. ¹⁴Njerëzit e popullit tim më përqeshin; çdo ditë këndojnë këngë tallëse për mua. ¹⁵Ai më dha të haja ushqimin më të hidhur dhe më bëri të pija pelin. ¹⁶Ai më rrëzoi në pluhur dhe më detyroi të përtyp zhur. ¹⁷Ma ka prishur qetësinë e jetës; e kam harruar se ç'ishte lumturia. ¹⁸Nuk kam më asnjë të ardhme, nuk mund të pres asgjë nga Zoti!

¹⁹Vetëm të menduarit pa pushim për këtë mjerim, është helm për mua dhe më hidhëron. ²⁰Por, për këtë duhet të mendoj gjithnjë e më shumë, prandaj jam plot dëshpërim dhe melankoli. ²¹Që të më kthehet shpresa, duhet të mbaj mend diçka tjetër. ²²Me mirësinë e Zotit ende jemi gjallë, sepse dashuria e tij nuk shteron kurrë; ²³çdo mëngjes ajo është përsëri me ne dhe besnikëria e tij nuk mund të merret dot me mend. ²⁴Unë them: Zoti është thesari im, prandaj shpresoj tek ai. ²⁵Zoti është i mirë ndaj atij që

mbështetet në të, ndaj secilit që kërkon të afrohet me të. ²⁶Prandaj më mirë është të hesht dhe të pres ndihmën e Zotit. ²⁷Për çdo njeri është diçka e mirë kur mësohet të përballojë vështirësi që kur është i ri. ²⁸Kur Zoti e ngarkon me një provë, le të tërhiqet në vetmi dhe të heshtë. ²⁹Le të përkulet, t'i mbështesë buzët në tokë se ndoshta ende ka shpresa për ndihmën e Zotit! ³⁰Le t'i zgjatë buzët atij që e godet, dhe të marrë mbi vete gjithë turpin dhe poshtërimin. ³¹³²Edhe kur Zoti na dërgon vuajtje, ka përsëri mëshirë për ne, sepse dashuria e tij është shumë e pasur dhe e madhe: nuk na mohon përgjithmonë. ³³Atij nuk i gëzohet zemra kur u shkakton njerëzve vuajtje dhe pikëllim. ³⁴Në vendin tonë, të burgosurit i kanë shkelur dhe trajtuar keq; ³⁵në sytë e Perëndisë më të lartë, ua kanë marrë të drejtat; ³⁶i kanë mashtruar para gjyqit – a thua nuk i ka parë Zoti këto? ³⁷Kush tjetër mund të japë urdhër dhe gjithçka të bëhet? A nuk ndodh çdo gjë me urdhrin e tij? ³⁸Kur mbi ne bie fati i mirë ose fati i keq, a nuk e ka urdhëruar Më i Larti? ³⁹Me çfarë të drejte mund të ankohet njeriu, kur është ende gjallë, megjithëse është fajtor? ⁴⁰Pra, ta kontrollojmë jetën tonë dhe të kthehemi te Zoti! ⁴¹Të shtrijmë duart drejt qiellit dhe t'ia drejtojmë zemrën dhe mendjen Zotit. ⁴²Ne kemi mëkatuar dhe të kemi kundërshtuar, ti ende nuk na i ke falur mëkatet. ⁴³Ti je mbushur me zemërim dhe na ke goditur e vrarë pa mëshirë. ⁴⁴Ti je fshehur në një re, që asnjë lutje mos të arrijë deri tek ti. ⁴⁵Ti na ke fshirë si plehra, si mbeturina të popujve të tjerë. ⁴⁶Të gjithë armiqtë tanë na përqeshin, me tallje e hapin gojën. ⁴⁷Tmerri dhe terrori, shkatërrimi dhe rrënimi, këto u bënë fati ynë. ⁴⁸Sytë e mi po shkrihen në lot, sepse populli im është rrënuar. ⁴⁹Lotët e mi nuk thahen, ato derdhen si përroi, që kurrë nuk është i qetë, ⁵⁰derisa Zoti nga qielli të shikojë poshtë dhe përsëri të na shohë me sy të mirë. ⁵¹Më vjen keq kur më duhet të shoh se çfarë u ndodh grave në qytet. ⁵²Më ndoqën si zog, megjithëse nuk i dhashë askujt arsye që të armiqësohet me mua. ⁵³Më hodhën të gjallë në një gropë dhe rrokullisën një gur në grykën e saj. ⁵⁴Uji më erdhi gjer te buzët, dhe mendova se mbarova. ⁵⁵Atëherë të thirra për ndihmë, o Zot; prej thellësisë së gropës të thirra: ⁵⁶«Mos i mbyll veshët e tu! Dëgjoje lutjen time!» E ti ma dëgjove lutjen për ndihmë. ⁵⁷Kur të thirra për ndihmë, ti erdhe dhe më the: «Mos ki frikë!» ⁵⁸Ti më mbrojte dhe ma dhe të drejtën; ti ma shpëtove jetën. ⁵⁹Ti e di çfarë më kanë bërë. Ma rikthe plotësisht të drejtën time! ⁶⁰Ti e pe tërë urrejtjen e tyre, si dhe planet e tyre të këqija kundër meje. ⁶¹Ti i dëgjove si më fyen dhe si bënë plane kundër meje. ⁶²Gjithçka që flasin dhe mendojnë çdo ditë është drejtuar kundër meje. ⁶³Ki parasysh mënyrën e tyre të jetesës! Gjithnjë këndojnë këngën e tyre tallëse që më drejtohet mua. ⁶⁴O Zot, ua shpaguaj atyre gjithçka që më kanë bërë dhe hakmerru kundër tyre! ⁶⁵Verboji, ngatërrojua mendjen, hidhe mallkimin tënd kundër tyre! ⁶⁶Ndiqi pas me tërë zemërimin tënd dhe fshiji nga faqja e dheut!

Terrori i rrethimit të Jerusalemit

4 Oh, sa është errësuar ari; ari i kulluar e ka humbur shkëlqimin e tij! Gurët e çmueshëm të shenjtërores së brendshme i sheh të hedhura në çdo qoshe të rrugës. ²Bijtë e çmueshëm të qytetit të Cionit, të cilët mund t'i peshosh me flori, i trajtojnë si shtamba të pavlefshme, si enë prej balte nga punishtja e poçarit. ³Edhe çakejtë kanë instinktet e tyre dhe prindërit u japin të pinë këlyshëve; por gratë e popullit tim janë mizore, indiferente si shkurret në stepë. ⁴Foshnjat aq shumë vuajnë nga etja, sa që gjuha u ngjitet për qiellzë. Fëmijët lypin një copë bukë, por nuk gjejnë asgjë për të shuar urinë e tyre. ⁵Ata që më parë ushqeheshin vetëm me mishin më të shijshëm, tani treten nëpër rrugët e qytetit. Dikur të mbuluar në purpur, ata tani rrokullisen në grumbuj hedhurinash. ⁶Fajësia e popullit tim është tepër e madhe, më e madhe se ajo e banorëve të Sodomit, qyteti i të cilëve u rrënuar papritur, sa hap e mbyll sytë. ⁷Princat e mi kishin shkëlqim më të madh se bora, fytyrat e tyre ishin më të pastra dhe më të bardha se qumështi, trupi i tyre i shëndoshë dhe i kuq si merxhan, venat e tyre vezullonin të lëmuara si safir. ⁸Tani janë bërë më të zinj se bloza, në rrugë ata nuk njihen më; lëkura u është rrudhur dhe tharë si dru dhe të gjitha kockat mund t'u numërohen. ⁹Më mirë ata që ranë në betejë, sesa këta që rrëzohen përdhe e vdesin nga uria, sepse nga fushat nuk vjen më asgjë për të ngrënë. ¹⁰Nënat, që dikur ishin plot ëmbëlsi, i ziejnë fëmijët e vet dhe ushqyen me ta për të mbajtur shpirtin gjallë. ¹¹Zoti ka lëshuar tërë zemërimin e tij dhe i ka dhënë udhë. Qytetit të Cionit i vuri zjarrin, që bëri gjithçka shkrumb e hi. ¹²Asnjëri nga mbretërit e botës, askush kurrë nuk besonte se një ditë ushtria armike do të hynte nëpër portat e Jerusalemit. ¹³Fatkeqësia u shkaktoi nga mëkatet e profetëve, nga padrejtësia që bënë priftërinjtë: nxorën dënimin me vdekje për njerëzit që e dëgjonin Zotin dhe që ishin të pafajshëm. ¹⁴Ata u detyruan të endeshin të mjeruar nëpër rrugë, dhe të ndotur me gjak; askujt nuk i lejohej t'i prekte madje as petkat e tyre të gjakosura. ¹⁵«Kujdes! Ai është i papastër! – thërritnin për ta. – Ndërroni rrugë, që të mos e takoni! Mos e preknit!» Kështu iknin, por nuk e dinin se ku. Prandaj thuhej ndër kombet e huaja: «Për ta nuk ka më vend ndër ne!» ¹⁶Vetë Zoti i ka dëbuar, sepse nuk donte t'i shihte më. Priftërinjtë nuk i përfillën, as pleqtë nuk i kursyen. ¹⁷Sytë e mi kërkonin shpëtim nga të gjitha anët, por ishte e kotë; asgjëkundi nuk shihej shenjë shpëtimi. Ne prisnim ndihmë nga një popull që nuk ishte aspak në gjendje të na ndihmonte. ¹⁸Armiku na ndiqte në çdo hap, nuk mund të rrezikonim e të rrinim jashtë. Po na afrohej fundi, koha jonë po mbaronte – dhe ja, fundi erdhi! ¹⁹Ndjekësit i kishim pas, ata ishin më të shpejtë se shqiponja. Rëndnin pas nesh nëpër male dhe na zinin në stepa. ²⁰Nën mbrojtjen e mbretit tonë, të atij që ishte i zgjedhuri i Zotit, kishim menduar të

zinim vendin tonë midis kombeve. Por tani, edhe mbreti, nga i cili varej jeta jonë, u zu rob.

²¹Gëzohuni për këtë, sa të keni mundësi, o banorët e Edomit dhe të Ucit! Por, edhe ju do ta pini kupën e zemërimit të Zotit, edhe juve do t'ju merren këmbët dhe do të mbeteni lakuriq! ²²O Jerusalem, pasi të plotësohet ndëshkimi yt, Zoti nuk do të të shpjerë përsëri në mërgim. Por ai do t'i kërkojë llogari Edomit dhe do ta ndëshkojë për të gjitha mëkatet e tij.

Na kthe përsëri tek ti

5 O Zot, mos harro atë që na ndodhi! Shiko se si njerëzit na fyejnë dhe na shajnë! ²Vendi, të cilin ti na e dhe, është në duar të huaja. Të huajt banojnë në shtëpitë tona. ³Etërit tanë kanë rënë në luftë dhe nënat tona u bënë vejusha. ⁴Ujin tonë e marrim vetëm me të holla, edhe drutë e zjarrit duhet t'i paguajmë shtrenjtë. ⁵Armiku na hip në qafë; jemi të lodhur, por nuk na lejohet të pushojmë. ⁶I shtrijmë duart drejt Egjiptit dhe drejt Asirisë si aleatë, që të na ndihmojnë për të ngrënë. ⁷Të parët tanë mëkatuan – ata nuk jetojnë më: por ne duhet t'i durojmë pasojat. ⁸Sklevërit na janë bërë zotërinj dhe askush nuk na liron nga pushteti i tyre. ⁹Mbledhja e të korrave na e vë jetën në rrezik, sepse banda hajdutësh na përgojnë në stepë. ¹⁰Uria na torturon dhe na shtie ethet, trupat tanë digjen si furrë. ¹¹Në Jerusalem dhe në qytetet e Judës na i përdhunuan vajzat dhe gratë. ¹²Udhëheqësit i varën dhe nuk treguan asnjë respekt për pleqtë. ¹³Të rinjtë detyrohen të rrotullojnë mullirin dhe djelmoshat detyrohen të tërheqin ngarkesa të rënda drunjsh. ¹⁴Pleqtë nuk japin më këshilla në portat e qytetit dhe të rinjtë nuk i bien më utit. ¹⁵Nuk ka më gëzim të jetës; në vend të vallëzimeve të gëzuara ka vetëm vajtim. ¹⁶Shkëlqimi ynë mori fund, dhe mbaroi; mëkatet tona na hodhën në fatkeqësi. ¹⁷Zemrat tona u dobësuan dhe u sëmurën, sytë tanë u turbulluan me lot; ¹⁸sepse mali i Cionit u bë gërmadhë, një vend ku banojnë çakejt. ¹⁹Por ti, o Zot, mbetesh mbret përgjithmonë, froni yt qëndron i sigurt në të gjitha kohët! ²⁰A është e vërtetë se do të na harrosh përgjithmonë dhe do të na qëndrosh larg, gjatë tërë jetës sonë? ²¹O Zot, na kthe përsëri tek ti, që të të drejtohem vetë ty! Le të jetojmë përsëri si më parë! ²²Apo na ke mohuar krejt? A nuk do të marrë fund ndonjëherë zemërimi yt?